

Vakarienė šuniui

Zuzėi – šešeri. Ji turi penkiametį brolių Kamilį šviesiais plaukais. Galime pradėti ir nuo Kamilio: Kamiliui – penkeri. Jis turi šešiametę sesę Zuzę kaštoniniais plaukais. Tik pats Kamilis nežino, kokios spalvos yra kaštonai, nes nuo gimimo nemato.

Ką reiškia būti neregium? Užmerk akis, o dar geriau – užsirišk ant jų šaliką. Dabar eik į vonią ir nusiplauk rankas. Tik neįvirsk į skalbyklę! Eik, aš palauksiu.

Sunku, tiesa? O Kamiliui taip visada. Jis nežino, kaip atrodo jo mama, tėtis ir visas pasaulis. Ar jis nelaimingas? Visai ne! Pavyzdžiui, štai kas nutiko vakar.

Mama paprašė:

– Miliuk, padenk stalą vakarienei.

Namuose Kamilį visi vadina Miliuku. Tai toks trumpinys: Ka-miliukas.

Kamilis žino, kas kur virtuvėje yra sudėta. Jis išėmė iš šaldytuvo sviestinę, lėkštutes su agurkais ir sūriu, dubenėlius su tepama varške ir alyvuogėmis. Viską sudėjo ant stalo ir nuėjo į savo kambarį.

Po minutėlės į virtuvę įėjo mama.

– Miliuk, ką čia pridirbai?! – šūktelėjo ji.

Ant stalo stovėjo lėkštutės ir dubenėliai su... šuns ėdalu! Turbūt dar nesakiau, kad namuose yra šuo vardu Lupis. Tai jo ėdalas buvo tuose indeliuose.

Kamilis grįžo į virtuvę, bet nepamatė Lupio indelių ant stalo. Juk jis neregys. Todėl į mamos klausimą pasididžiudamas atsakė:

– Paruošiau gardžią vakarienę.

– Nežinojau, kad Lupis pasikvietė svečių, – nustebo mama. – Ir kad jiems reikės įrankių.

Kažkas iš po stalo prunkštelėjo. Kas? Juk ne Lupis. Zuzė. Tai ji paslėpė sviestinę ir visa kita, o vietoj jų ant stalo padėjo lėkštutes su Lupio ėdalu. Nes Zuzė labai mėgo krėsti pokštus.

Kamilis apčiupinėjo šuns indelius. Ir nusprendė atsilyginti sesei tuo pačiu.

Vakarienė vėlavo, nes Zuzė turėjo padengti stalą žmonėms, o ne šunims. Bet niekas ant jos nepyko; juk toks pokštas – nieko blogo.

Bevalgydamas Kamilis staiga sukluso. Mama, tėtis ir Zuzė atidžiai jį nužvelgė. Jie žinojo, kad Kamilio klausia – geriausia iš visų.

– Lupis kažką grauzia tavo kambarį, – išpėjo jis seserį.

– Turbūt sieną, – Zuzė buvo visai rami. – Ten nėra nieko valgomo.

– O sausainiai?

– Mano mėgstamiausi! Rytojais išvykai!

Zuzė pašoko iš vietos, net kedė nuvirto. Ir nulėkė į kambarį. Žiūri... sausainiai ramiausiai sau guli ant rašomojo stalo. O Lupis kramsnoja savo sausus trapučius iš dubenėlio ant grindų.

– Miliuk! Išgąsdinai mane!

– O kas pradėjo?

Ir taip visada.

Teta žino geriau

– Sekmadienį pietų ateis teta Elena, – pranešė mama.

– O ne! – sudejavo tėtis, Zuzė ir Kamilis. Net Lupis sunkiai atsiduso.

Sekmadienį atėjo teta ir dėdė Kazys, kuris lyg užsuktas kartodavo: „Tu teisi, Elenut.“ Baisus nuoboda.

Išvydusi Kamilį, tetulė aiktelėjo:

– Mano vargšelis invalidas! – ir taip stipriai jį suspaudė, kad Kamiliui pritrūko oro.

Todėl jis negalėjo paaiškinti, kad nėra joks invalidas. Tiesiog nemato ir tiek. Įdomu, kaip elgtųsi teta, jei jis ją dusintų, sakydamas: „Mano vargšele stora tetule! Nesėsk ant kėdės, nes nuo tavo svorio ji sulūš.“

Teta Elena žinojo, kad kėdė jai mirtinai pavojinga, todėl atsisėdo ant sofos, prie pat Kamilio. Sofa sudejavo, bet atlaikė svorį. O tetulė šūktelėjo:

– Miliuk, pamaitinsiu tave sriubyte!

– Tu teisi, Elenut, – pritarė dėdė Kazys, taip nustelbdamas Kamilį. O šis bandė paaiškinti, kad moka valgyti pats. Kur tau! Tetulė įgrūdo jam šaukštą į burną.

– Už mamytę! – tarė. Kamilis purkštelėjo, mat sriuba buvo karšta.

– Miliukas valgo pats, – paaiškino mama. Bet tetulė buvo tarsi apkurtusi.

– Už tėvelį! – Kamilio burnoje atsidūrė antras karštos sriubos šaukštas.

Berniukas neištvėrė. Jis išspjovė sriubą! Kaip paaiškėjo, tiesiai ant tetos Elenos suknelės.

– Oi! – suspigo tetulė.

– Tu teisi, Elenut, – burbtelėjo dėdė Kazys.

– Jis mane nudegino! – šaukė tetulė. – Sugadino suknelę!

Kamiliui buvo nesmagu, bet ką turėjo daryti? Juk sriubos nuo suknelės nenulaižys. Tėvai atsiprašinėjo tetos, Zuzė slapčia kikenė, o dėdė Kazys valgė sriubą, pasipūsdamas kiekvieną šaukštą.

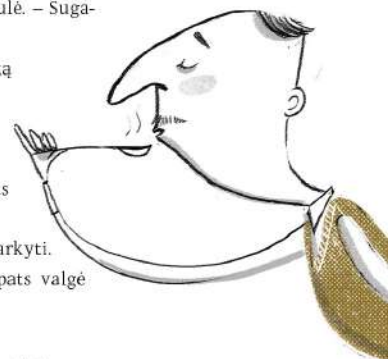
Teta Elena nuėjo į vonią susitvarkyti.

Grįžusi sustojo lyg įbesta. Kamilis pats valgė sriubą.

– Jis valgo! – šūktelėjo.

– Kitaip mirtų iš bado, – paaiškino tėtis.

– Bet jis valgo pats! Nusidegins!

- Taip dar nėra buvę, - tarė mama.
- Ką?! - riktelėjo tetulė. - Juk ką tik MANE nudegino!
- Tu teisi, Elenut, - pritarė dėdė Kazys pilna burna sriubos.

- Nesijaudink, Miliuk, - pasakė mama išėjus svečiams. - Nepadarei nieko blogo. Priešingai. Tetulė Elena dar negreitai mus aplankys.
- Miliuk, duok penkis! - linksmi šuktelėjo Zuzė.

Užpuolimas kelyje

Sekmadienį visa šeima išsiruošė į iškylą. Mama važiavo vienu dviračiu, tėtis - kitu, o Zuzė ir Miliukas - trečiu. Toks dviem asmenims skirtas dviratis vadinamas tandemu.

Zuzė sėdėjo priekyje, mynė pedalus ir vairavo. Kamilis sėdėjo gale, mynė pedalus, bet nevairavo. Jis laikė rankas ant nejudančio vairo ir atrodė labai patenkintas. Ypač kai Zuzė šuktelėjo:

- Miliuk, spaudžiam! Pralenksim tėvus!

Abu iš visų jėgų užgulė pedalus. Mama su tėčiu liko jiems už nugarų. O su jais - Lupis, kuris ne važiavo dviračiu, o bėgo šalia. Gaila, nes gal būtų norėjęs minti pedalus? Bet niekas nepaklausė jo nuomonės.

Taigi Zuzė su Kamiliu paliko tėvus užnugary. Ne per toliausiai, mat važiavo pro pievas ir laukus ir patys nebūtų radę kelio namo.

- Užuodžiu mėšlą, - tarė Kamilis.

- Fui! - susiraukė Zuzė, taip pat jį suuodusi. Be to, atsidavė karvide ir tvartu. - Kažkur čia turėtų būti ūkis!